

Enchantress, farewell, who so oft hast decoy'd me,
At the close of the evening through woodlands to roam,
Where the forester, 'lated, with wonder espied me
Explore the wild scenes he was quitting for home.
Farewell and take with thee thy numbers wild speaking
The language alternate of rapture and woe:
Oh! none but some lover, whose heartstrings are breaking
The pang that I feel at our parting can know.

Each joy thou couldst double, and when there came sorrow,
Or pale disappointment to darken my way,
What voice was like thine, that could sing of tomorrow,
Till forgot in the strain was the grief of today!
But when friends drop around us in life's weary waning,
The grief, Queen of Numbers, thou canst not assuage;
Nor the gradual estrangement of those yet remaining,
The languor of pain, and the chillness of age.

'Twas thou that once taught me, accents bewailing,
To sing how a warrior I lay stretch'd on the plain,
And a maiden hung o'er him with aid unavailing,
And held to his lips the cold goblet in vain;
As vain thy enchantments, O Queen of wild Numbers
To a bard when the reign of his fancy is o'er,
And the quick pulse of feeling in apathy slumbers.
Farewell, then, Enchantress I'll meet thee no more!

Tovenares, vaarwel, die mij zo vaak heeft verlokt,
bij het vallen van de avond door de bossen zwervend,
waar de boswachter, verlaat, mij verwonderd bespiedde
bij het ontdekken van wilde taferelen die hij verliet om naar huis te gaan.
Vaarwel en neem met je mee de getallen die ongeleid de taal spreken
van afwisselend vervoering en pijn:
O! niemand dan een enkele minnaar, wiens hartbanden breken,
die de pijnscheut kan kennen die ik voel bij ons afscheid.

Elke vreugde zoudt gij kunnen verdubbelen, en als er verdriet kwam,
of bleke teleurstelling om mijn weg te verduisteren,
welke stem was als de uwe, die van morgen zou kunnen zingen,
totdat het verdriet van vandaag was vergeten in de spanning!
Maar wanneer vrienden ons ontvallen in het vermoeid afnemende leven,
dat verdriet, Koningin der Getallen, zoudt gij niet kunnen stillen;
noch de geleidelijke verwijdering van het nog resterende,
de slapheid van de pijn en de kilte van de ouderdom.

Het was gij die mij ooit leerde, met nadruk beklagend,
te bezingen hoe ik als krijger in het veld lag uitstrekt,
en een meisje hing over hem heen met vruchteloze hulp,
en hield de koude kelk tevergeefs aan zijn lippen;
Zo ook zijn uw bezweringen tevergeefs, o Koningin der Ongeleide
Getallen, tegen een bard die de macht over zijn verbeelding kwijt is,
en de snelle hartslag van het gevoel sluimert lusteloosheid.
Vaarwel, dan, Tovenares, ik zal u niet meer te ontmoeten!

Walter Scott
1771-1832